

עירובין כח. (הנקודתיים שבאמצע העמוד) עד עירובין כח: (ש6 מהסוף)

ירקות אלו הינן סוג של תבלין, אולם כיוון שיש האוכלים אותן כמו שהן ניתן לערב בהן.

פעפועין (לא ברור מהו) וחלגלוגות (רגלה): ניתן לערב בהן.

גודגדניות (כוסברה):

קשות - אינן ראויות לאכילה כיוון שהן מזיקות - אין לערב בהן.

רכות - מעקרות, לכן ראויות לאכילה רק למרובי ילדים - ניתן לערב בהן (כיוון שהן ראויות לחלק מהאוכלוסיה כולם יכולים לערב בהן (כמו שמצינו לגבי יין לנזיר)).

מדיות - אינן מזיקות כלל - ניתן לערב בהן.

חזיז (תבואה שנקצרה מוקדם מדי):

רגיל: אין לערב בו (כיוון שרוב העולם לא אוכל אותו).

חזיז גינתי: לגבי עירוב: ניתן לערב בו.

לגבי ברכה: ר' יהודה ור' זירא: 'פרי האדמה'. הילד שלמד אצל ריב"א: 'שהכל'.

ההלכה כילד! טעם הדבר: כיוון שלא נגמר גידול הפרי אין לומר עליו 'פרי' ויש לברך עליו 'שהכל'.

כשות (צמח הגדל על שיחים):

ברכתו: ר' זירא: 'פרי האדמה'. הילד שלמד אצל ריב"א: 'שהכל'.

ההלכה כילד! טעם הדבר: הכשות יונק מהאדמה, שהרי כשהשיח נעקר מהאדמה הכשות מת.

כפניות (תמרים שלא הגיעו לבישול מלא):

זכריות (שאינן עתידות להבשיל יותר): נחשבות אוכל לכל דבר ועניין.

נקביות (שעתידות עוד להבשיל): לעניין לקיחה בכסף מעשר: נחשבות אוכל. לעניין טומאת אוכלין: נחשבות אוכל. לעניין עירוב: לא נחשבות אוכל.

טעם ההבדל בין עירוב, טומאה ומעשר: עירוב: רק אוכל הראוי לאכילה ללא שום תיקון. טומאה: כל אוכל הראוי לאכילה ע"י תיקון קל. כסף מעשר: כל אוכל הראוי לאכילה אפילו ע"י תיקון כבד. לכן: קור - הראוי לאכילה רק ע"י תיקון כבד - נחשב אוכל רק לעניין כסף מעשר. כפניות - הראויות לאכילה ע"י תיקון קל - נחשבות אוכל לעניין כסף מעשר וטומאה.

קור (חלק רך שצומח על הדקל ומקשיח עם הזמן):

לעניין ברכה: שמואל והתנא ר' יהודה: 'שהכל' (וכן הלכה). ת"ק והאמורא רב יהודה: 'פרי האדמה'.

לעניין לקיחה בכסף מעשר: נחשב אוכל. לעניין עירוב וטומאה: לא נחשב אוכל.

שמואל שיבח את דעתו של רב יהודה, תלמידו. למרות זאת הלכה כשמואל (כיוון שאנשים לא זורעים את הדקל על דעת לאכול את הקור).

שקדים - חיובן במעשר:

ת"ק: מרים קטנים, ומתוקים גדולים - חייבים, השאר - פטורים, ר' יוסי (גירסא א'): גם הגדולים וגם הקטנים - פטורים, ר' יוסי (גירסא ב'): גם הגדולים וגם הקטנים - חייבים.